

Arrest

**nr. 57 068 van 28 februari 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 27 november 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 5 oktober 2009 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Op 2 augustus 2010 weigerde de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

1.3. Op 17 augustus 2010 diende verzoekster een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf,

de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze werd op 22 september 2010 ontvankelijk verklaard.

1.4. Op 20 oktober 2010 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de in punt 1.3. bedoelde aanvraag ongegrond. Deze beslissing werd aan verzoekster betekend op 28 oktober 2010.

Zij vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) Uit het medisch advies van de controlearts blijkt het volgende:

Uit een studie van dit dossier blijkt dat deze vrouw lijdt aan een aandoening, waarvoor therapie, opvolging door een specialist en een medicamenteuze behandeling nodig is. Uit het consultatieverslag van 22/7/2010 blijkt dat bij betrokkene ook een andere aandoening vastgesteld werd. Controle na 6 maanden is wenselijk.

Wat betreft de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in het herkomstland, Armenië:

Verwijzend naar een mail dd. 4/11/2008 van professor Ara Babloyan van het Arabkir Joint Medical Centre in Yerevan, blijkt dat de geneesmiddelen beschikbaar zijn volgens de essentiële geneesmiddelenlijst en dat er in alle poliklinieken een gespecialiseerd kabinet is, terwijl gespecialiseerde afdelingen alleen in enkele medische centra beschikbaar zijn, doch dat de zorgen gratis zijn op voorschrift van de huisarts. Dat in Armenië geen systeem van sociale zekerheid bestaat, doch dat de zorgen gratis zijn voor patiënten uit de sociaal zwakkere groepen of voor patiënten met ziekten die opgenomen zijn op de lijst voor gratis zorgen (inclusief de aandoening van betrokkene).

Verwijzend naar een schrijven dd. 25/5/2009, eveneens van professor Ara Babloyan, blijkt dat de geneesmiddelen beschikbaar zijn in Armenië, volgens het voorschrift van de arts. Dat therapie eveneens beschikbaar is in Armenië, alsook opvolging door een specialist. Dat betrokkene medische zorgen kan genieten van specialisten in de lokale poliklinieken in de hoofdstad of in de regio's van Armenië, ofwel in gespecialiseerde medische centra. Dat in Armenië geen systeem van sociale zekerheid bestaat, doch dat de zorgen gratis zijn voor patiënten uit sociaal zwakkere groepen of voor patiënten met ziekten die opgenomen zijn in de lijst voor gratis zorgen (inclusief de aandoening van betrokkene).

Verwijzend naar de informatie dd. 30/9/2010, afkomstig van de Armeense gouden gids en van de website van het Ereboundi Medical Center blijkt dat er in Armenië verschillende medische centra zijn en dat de opvolging en eventuele behandeling beschikbaar zijn in Armenië voor de tweede aandoening van betrokkene.

Betrokkene kan reizen: hoewel dr. Vander Perre op de medische attesten van 10/5/2010 en 6/7/2010 stelde dat betrokkene zich (op dat ogenblik) niet kon verplaatsen en (op dat ogenblik) niet kon reizen, niet kon reizen naar haar herkomstland en dat er een oorzakelijk verband is tussen het herkomstland en betrokkenes toestand, dient hierbij opgemerkt te worden dat een precieze termijn en de reden van reisongeschiktheid niet aangegeven werden op de betreffende attesten. Ook de precieze aard van dit oorzakelijk verband werd niet verder uitgediept. Uit de beschikbare medische gegevens blijkt evenwel alleszins niet dat betrokkene momenteel gehospitaliseerd is, noch dat er sprake is van een actuele instabiele medische toestand of een actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen. Ook nadien werden door betrokkene trouwens geen aanvullende medische gegevens meer ter beschikking gesteld waaruit dit zou blijken. Bovendien blijkt uit de bovenstaande herkomstlandinformatie dat de aangehaalde behandeling beschikbaar is in Armenië.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen actuele medische noodzaak tot mantelzorg.

Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat deze aandoeningen, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Armenië.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Armenië.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen, zijnde de nodige medicatie en de noodzakelijk opvolging door een specialist, in het herkomstland van betrokkene, zijnde Armenië. In Armenië bestaat geen systeem van sociale zekerheid. Echter, de zorgen zijn gratis voor patiënten met aandoeningen die opgenomen zijn in de lijst voor gratis zorgen. Dat de aandoening

van betrokkene in deze lijst voor gratis zorgen is opgenomen, en zowel de nodige medicatie als de nodige opvolging door een specialist gratis zijn. De gespecialiseerde zorgen zijn beschikbaar in de poliklinieken en in de gespecialiseerde centra.

Uit het medisch advies van de controlearts blijkt niet dat betrokkene arbeidsongeschikt is, zij of haar echtgenoot kunnen dus instaan voor de kosten van de eventuele opvolging.

Verder kunnen betrokkenen beroep doen op hulp van de International Organisation for Migration. De IOM ondersteunt de Armeense regering op het gebied van migratie. De IOM wil tevens de zelfstandigheid en integratie verbeteren voor mensen die terugkeren naar Armenië. Zo assisteert de IOM terugkerende Armeniërs bij hun reïntegratie. Deze terugkeerders kunnen microkredieten krijgen om een nieuw leven op te bouwen.

Derhalve blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gezien de asielprocedure van betrokkene nog lopende is, verzoek ik u het attest van immatriculatie welk aan betrokkene werd afgegeven verder te verlengen tot nadere berichtgeving over de asielprocedure.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen."

1.5. Op 30 november 2010 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 52 280 eveneens verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft op 29 december 2010 op vraag van de griffie van de Raad een repliekmemorie ingediend. Verzoekster heeft echter een schorsings- en annulatieberoep ingediend. Zoals hierna zal blijken, wordt te dezen artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toegepast, wat inhoudt dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen behandeld worden in korte debatten. In het kader van de behandeling in korte debatten is er geen wettelijke regeling die in het neerleggen van een repliekmemorie voorziet. Gelet op het voorbarig karakter van de repliekmemorie alvorens uitspraak van de Raad over de toepassing van de artikelen 36 en 37 van voormeld koninklijk besluit, wordt de repliekmemorie ambtshalve uit de debatten geweerd.

Ter terechtzitting stelt de raadvrouw van de verzoekende partij zich op dit punt te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelonderdelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In wat als een eerste middel kan beschouwd worden werpt verzoekster de schending op van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Tevens werpt verzoekster de schending op van de *"algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel."*

Verzoekster betoogt ondermeer als volgt:

"Ten derde is de motivering in de bestreden beslissing in tegenstrijd met de door verzoekster voorgelegde medische verslagen (dd. 10/05/2010 en dd. 06/07/2010 van dokter Vander Perre Th.).

In tegenstelling tot hetgeen verweerder voorhoudt in de bestreden beslissing ('Betrokkene kan reizen.... Uit de beschikbare medische gegevens blijkt evenwel alleszins niet dat betrokkene momenteel gehospitaliseerd is, noch dat er sprake is van een actuele instabiele medische toestand of een actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen...'), blijkt uit de voorgelegde medische verslagen dat de medische toestand van verzoekster van die aard dat zij in geen geval kan reizen !

(Zie STUK 2 , dat was toegevoegd bij de initiële aanvraag dd. 17/08/2010:

7. Le malade peut-il voyager ?

Non

8. Avis médical concernant le retour en pays de provenance :

Contre-indiqué

(Zie ook STUK 3, pag. 3 dat was toegevoegd bij de initiële aanvraag dd. 17/08/2010 :

Le patient peut-il voyager vers son pays d'origine ? Pourquoi pas ?

Non

(Zie ook STUK 4, dat was toegevoegd bij de initiële aanvraag dd. 17/08/2010:

7. Le malade peut-il voyager ?

Non

8. Avis médical concernant le retour en pays de provenance :

Contre-indiqué

(Zie ook STUK 5, pag. 3 dat was toegevoegd bij de initiële aanvraag dd. 17/08/2010 :

Le patient peut-il voyager vers son pays d'origine ? Pourquoi pas ?

Non

Noch in het advies van de controle-arts, noch in de bestreden beslissing werd met deze opmerkingen van de behandelende arts enige rekening gehouden.

Integendeel !

De motivering in de bestreden beslissing druist in tegen de inhoud van de voorgelegde medische attesten-Verweerder vergenoegt zich ten onrechte met het louter tegenspreken van de medische verslagen van de behandelende geneesheer van verzoekster."

3.2. Verwerende partij betoogt als volgt in haar nota met opmerkingen:

"• Betreffende een eerste en tweede middel.

In een eerste en tweede middel samen beroept verzoekster zich op een vermeende schending van:

- artikel 9ter Vreemdelingenwet.

- artikel 62 van de Vreemdelingenwet,

- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen,

- de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel;

- de rechten van verdediging.

De verwerende partij laat vooreerst gelden dat verzoekster niet dienstig de schending van de rechten van verdediging kan inroepen, die niet van toepassing zijn in casu:

"Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet." (R.v.V. nr. 1842 van 20.9.2007)

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 en art. 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

- verzoekster tevens een schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht,

het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001), wanneer verzoekster in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook slechts repliceren in zoverre verzoekster de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen: (...)

Deze overwegingen laten verzoekster toe om te achterhalen om welke redenen haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard. De verwerende partij wijst op de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bepaalt:

"Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (R.v.St. nr. 101.624 dd. 7.12.2001)." (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007; R.v.V. nr. 3437 dd. 7.11.2007; R.v.V. nr. 3488 dd. 9.11.2007)

De bovenstaande motieven volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde geenszins op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat verzoeksters aanvraag ongegrond is.

De verwerende partij laat dan ook slechts gelden dat de bestreden beslissing deugdelijk en afdoende werd gemotiveerd. Er is naar behoren voldaan aan de materiële motiveringsplicht, hetgeen onmiddellijk kan worden vastgesteld wanneer men er de motieven van de bestreden beslissing op naslaat.

Verzoekster poogt voor te houden dat 'niet blijkt dat verweerder de diverse gegevens die beschikbaar zijn in het dossier op een zorgvuldige en redelijke wijze in acht heeft genomen'.

De verwerende partij stelt vast dat verzoekster zich beperkt tot het uiten van algemene beschouwingen, zonder in concreto aan te tonen waar de beslissing volgens haar onredelijk zou zijn.

Het loutere feit dat verzoekster medische attesten heeft voorgelegd, waaruit verzoekster zelf afleidt dat zij voldoet aan de voorwaarden van art. 9ter de wet en op die grond moet worden gemachtigd tot verblijf, maakt uiteraard niet dat haar aanvraag zonder meer gegrond dient te worden verklaard; zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de ambtenaar-geneesheer een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is. Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt duidelijk dat de gezondheidsproblemen die werden aangehaald door verzoekster geen actuele aandoeningen uitmaken die een reëel risico inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling en dit gelet op het gegeven dat er in Armenië behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk is, terwijl verzoekster ook kan reizen naar dit land. Nopens de regelmatige opvolging die verzoekster blijkens de door haar bij haar aanvraag gevoegde medische attesten zou nodig hebben, wordt door de ambtenaar-geneesheer in zijn advies uitvoerig aangegeven dat behandeling en opvolging voor de specifieke medische problematiek van verzoekster beschikbaar en toegankelijk is. Ook nopens de mogelijkheid om te reizen wordt door de ambtenaar-geneesheer in zijn advies de visie van de behandelend geneesheer weerlegt dat betrokkene op dat ogenblik (van het opstellen van het medisch attest) niet kon reizen.

Uit de adviezen van de ambtenaar-geneesheer duidelijk blijkt dat rekening werd gehouden met de medische verslagen die verzoekster heeft voorgelegd. Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden.

Gelet op het feit dat de ambtenaar-geneesheer adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar Armenië, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid om het advies van de ambtenaar-geneesheer te volgen.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de ambtenaar-geneesheer noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

Verzoeksters beschouwingen falen in rechte en kunnen niet worden aangenomen.

Verzoekster kan verder ook met haar 'vierde kritiek' niet gevolgd worden waar zij poogt voor te houden dat de correspondentie met de Armeense dokter BABLOYAN ook aan haar had dienen te worden meegedeeld. Dit is geenszins het geval. Terwijl, indien verzoekster kennis wil nemen van de inhoud van deze correspondentie, zij steeds om inzage in het administratief dossier kan verzoeken. Nu verzoekster dit kennelijk heeft nagelaten, kan zij thans niet ernstig voorhouden de inhoud ervan niet te 'kunnen onderzoeken' of 'aan kritiek te onderwerpen'.

Ook verzoeksters (vijfde) kritiek als zou zij moeten onderworpen zijn aan een medisch onderzoek, is manifest ongegrond.

De verwerende partij verwijst andermaal naar het deugdelijk advies van de ambtenaargeneesheer, waaruit duidelijk blijkt dat de door verzoekster naar voor gebrachte medische stukken zeer grondig werden onderzocht, én waaruit duidelijk blijkt dat de toestand in Armenië zorgvuldig werd nagegaan. Het berust bij de discretionaire bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer om te beslissen verzoekster al dan niet nog aan een bijkomend medisch onderzoek te onderwerpen, doch in casu heeft deze dit kennelijk niet nodig geacht om tot een deugdelijke beslissing te komen.

Verzoekster beperkt zich desbetreffend ook tot loutere beweringen en toont op geen enkele wijze aan waarom een medisch onderzoek 'een ander licht werpt op de zaak'.

"De bestreden beslissing steunt zich voor deze conclusie op het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, die zoals blijkt uit het administratief dossier zich heeft gesteund op het door verzoekster bijgebracht verslag van de specialist. Artikel 9ter, §1, tweede alinea voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die zonnodig de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven" (R.v.V. nr. 41 432 van 7 april 2010)

Verzoeksters beschouwingen missen elke feitelijke en juridische grondslag.

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter ontvankelijk doch ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters dossier daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclus. Terwijl de bestreden beslissing ten genoeg van recht is gemotiveerd met draagkrachtige motieven die de beslissing terdege ondersteunen.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat verzoeksters eerste middel niet kan worden aangenomen. Het middel is niet ernstig."

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.4. De bestreden beslissing steunt op het advies van de ambtenaar-geneesheer van 1 oktober 2010 dat zich bevindt in het administratief dossier en waarvan verzoekster een kopie ontving onder gesloten omslag. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoekster lijdt aan twee aandoeningen, wordt verwezen naar informatie aangaande de behandelingen- en opvolgingsmogelijkheden ervoor in het herkomstland, wordt gesteld dat verzoekster kan reizen, dat er geen actuele medische noodzaak tot mantelzorg is en wordt vanuit medisch standpunt geconcludeerd dat verzoeksters "aandoeningen, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Armenië. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Armenië." Vervolgens wordt nog aandacht besteed aan de problematiek van de toegankelijkheid van de benodigde zorgen voor verzoekster in haar land van herkomst en wordt finaal geconcludeerd: "Derhalve blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

3.5. Kernpunt van verzoeksters betoog ter ondersteuning van het derde onderdeel van het eerste middel is dat de verwerende partij op een te simpele wijze de voorgelegde medische attesten opzij schuift.

3.6. In het administratief dossier bevinden zich de medische attesten die verzoekster gevoegd had bij haar in punt 1.3. bedoelde aanvraag.

- In het medisch getuigschrift van 10 mei 2010 opgesteld door dr. V.P.T. wiens naamstempel "*Psychiatrie*" vermeldt, wordt onder de rubriek "*7. Le malade peut-il voyager*" (kan de zieke reizen?) aangekruist, "*non*" (neen). Onder de rubriek "*8. Avis médical concernant le retour en pays de provenance*" (medisch advies aangaande terugkeer naar het land van oorsprong) wordt ingevuld: "*Contre-indiqué*" ("af te raden").

- In het gedetailleerd medisch getuigschrift van 10 mei 2010 opgesteld door voormelde dr. V.P.T. wordt gesteld dat verzoekster lijdt aan een "*Etat dépressif post-traumatique*" (posttraumatische depressieve toestand), dat ze niet gehospitaliseerd is en dat de behandeling voor onbepaalde tijd dient verstrekt te worden. De vraag "*Le patient peut-il voyager vers son pays d'origine? Pourquoi pas ?*" (Kan de patiënt reizen naar zijn land van herkomst? Waarom niet?) wordt als volgt beantwoord: "*NON (lien de cause à effet entre son pays d'origine et son état médico-psychologique)*" (NEEN, direct causaal verband tussen haar land van herkomst en haar medische-psychologische staat).

- In het medisch getuigschrift van 6 juli 2010 opgesteld door voormelde dr. V.P.T. wordt onder de rubriek "*7. Le malade peut-il voyager*" (kan de zieke reizen?) opnieuw aangekruist, "*non*" (neen). Onder de rubriek "*8. Avis médical concernant le retour en pays de provenance*" (medisch advies aangaande terugkeer naar het land van oorsprong) wordt opnieuw ingevuld: "*Contre-indiqué*" ("af te raden").

- In het gedetailleerd medisch getuigschrift van 6 juli 2010 opgesteld door voormelde dr. V.P.T. wordt herhaald dat verzoekster lijdt aan een "*Etat dépressif post-traumatique*" (posttraumatische depressieve toestand), dat ze niet gehospitaliseerd is en dat de behandeling voor onbepaalde tijd dient verstrekt te worden. De vraag "*Le patient peut-il voyager vers son pays d'origine? Pourquoi pas ?*" (Kan de patiënt reizen naar zijn land van herkomst? Waarom niet?) wordt wederom als volgt beantwoord: "*NON (lien de cause à effet entre son pays d'origine et son état médico-psychologique)*" (NEEN, direct causaal verband tussen haar land van herkomst en haar medische-psychologische staat).

3.7. In de bestreden beslissing wordt daaromtrent gesteld:

"Betrokkene kan reizen: hoewel dr. Vander Perre op de medische attesten van 10/5/2010 en 6/7/2010 stelde dat betrokkene zich (op dat ogenblik) niet kon verplaatsen en (op dat ogenblik) niet kon reizen, niet kon reizen naar haar herkomstland (sic) en dat er een oorzakelijk verband is tussen het herkomstland en betrokkenes toestand, dient hierbij opgemerkt te worden dat een precieze termijn en de reden van reisongeschiktheid niet aangegeven werden op de betreffende attesten. Ook de precieze aard van dit oorzakelijk verband werd niet verder uitgediept. Uit de beschikbare medische gegevens blijkt evenwel alleszins niet dat betrokkene momenteel gehospitaliseerd is, noch dat er sprake is van een actuele instabiele medische toestand of een actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen. Ook nadien werden door betrokkene trouwens geen aanvullende medische gegevens meer ter beschikking gesteld waaruit dit zou blijken. Bovendien blijkt uit de bovenstaande herkomstlandinformatie dat de aangehaalde behandeling beschikbaar is in Armenië."

3.8. Tussen de in punt 3.6. vermelde medische attesten waarin duidelijk aangegeven wordt dat de behandeling van verzoeksters aandoening voor onbepaalde duur dient te geschieden, dat verzoekster niet kan reizen en dat er een direct causaal verband bestaat tussen haar land van herkomst en haar medische-psychologische staat en het advies van de ambtenaar-geneesheer waarop de bestreden beslissing steunt, liggen respectievelijk afgerond 5 maanden en 3 maanden. De ambtenaar-geneesheer besluit terecht dat "*Uit de beschikbare medische gegevens (...) evenwel alleszins niet (blijkt) dat betrokkene momenteel gehospitaliseerd is*". Zijn bevinding echter dat "*de reden van reisongeschiktheid niet aangegeven (werd)*" mist feitelijke grondslag en is tegenstrijdig met zijn vaststelling dat op de door verzoekster neergelegde attesten vermeld werd "*dat er een oorzakelijk verband is tussen het herkomstland en betrokkenes toestand*". De bevindingen van de ambtenaar-geneesheer dat er geen sprake is "*van een actuele instabiele medische toestand of een actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen*" vinden geen steun in de punt 3.6. vermelde medische attesten en worden blijkens het administratief dossier door geen enkel andere element onderbouwd. Verzoekende partij kan dan ook gevolgd worden in haar kritiek dat de medische aandoening vermeld op de in punt 3.6. vermelde medische attesten, die opgesteld werden door een dokter werkzaam in de psychiatrie, ten onrechte geringschat wordt door de ambtenaar-geneesheer. De ambtenaar-geneesheer stelt dat verzoekster geen aanvullende medische gegevens meer ter beschikking heeft gesteld waaruit zou blijken dat er sprake is "*van een actuele instabiele medische toestand of een actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen*" maar het kwam de ambtenaar-geneesheer toe om indien hij amper drie tot vijf maanden na het overleggen van medische attesten waarin duidelijk aangegeven wordt dat de behandeling van verzoeksters aandoening voor onbepaalde duur dient te geschieden, dat verzoekster niet kan reizen en dat er een direct causaal verband tussen haar land van herkomst en haar medische-psychologische situatie bestaat, tot een andersluidende conclusie wil komen, bij verzoekster of haar arts specifieke

informatie op te vragen aangaande de mogelijkheid van verzoekster om te reizen naar haar herkomstland, gelet op haar medische toestand, en aangaande het causaal verband tussen beide of verzoekster aan een medisch onderzoek te onderwerpen om haar actuele medische toestand en de mogelijkheid om te kunnen reizen naar haar herkomstland te achterhalen alsook het causaal verband tussen beide, wat in casu niet gebeurd is.

3.9. Verwerende partij betoogt in haar nota met opmerkingen dat *“nopens de mogelijkheid om te reizen wordt door de ambtenaar-geneesheer in zijn advies de visie van de behandeld geneesheer weerlegt (sic) dat betrokkene op dat ogenblik (van het opstellen van het medisch attest) niet kon reizen.”* Het komt niet aan de Raad toe om zelf te gaan beoordelen of verzoeksters medisch probleem een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft. Wel moet de Raad in staat gesteld worden om na te gaan waarop de ambtenaar-geneesheer zich gebaseerd heeft om tot zijn medisch advies te komen. In casu werd verzoekster niet onderzocht door de ambtenaar-geneesheer. Evenmin raadpleegde hij een deskundige. Blijkens het administratief dossier werd er niet gecorrespondeerd tussen de ambtenaar-geneesheer en dokter V.P.T., die werkzaam is in de psychiatrie, aangaande de gezondheidsproblemen van verzoekster. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat de betrokken ambtenaar-geneesheer een bijzondere expertise zou bezitten aangaande psychiatrische klachten. Er kan dan ook niet anders geconcludeerd worden dan dat de ambtenaar-geneesheer de door verzoekster voorgelegde medische attesten op een niet onderbouwde wijze heeft weerlegd.

3.10. Er ligt geen behoorlijke feitenvergaring aan de oorsprong van het advies van de ambtenaar-geneesheer van 1 oktober 2010. Derhalve getuigt de bestreden beslissing waarin de gemachtigde van de staatssecretaris de overwegingen van het voormeld advies van de ambtenaar-geneesheer onderschrijft en als de zijne overneemt, niet van behoorlijke feitenvinding. De motivering van de bestreden beslissing, waarin gevolgtrekkingen gedaan worden gelet op het voormeld advies van de ambtenaar-geneesheer, kan derhalve evenmin deugdelijk zijn.

Het eerste middel is gegrond voor zover de schending van de zorgvuldigheidsplicht en materiële motiveringsplicht wordt opgeworpen. De gegrondheid van deze onderdelen van het middel leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel en de andere middelen geen aanleiding kan geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing worden zijn niet besproken.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft gegronde onderdelen van een middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 oktober 2010, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA